

Arrest

nr. 285 416 van 27 februari 2023
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X, vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE & H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 9 december 2022 en 29 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de oom van tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekers beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In de verzoekschriften wordt een *quasi* identiek middel ontwikkeld. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaken

Eerste verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 juli 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 augustus 2020 om internationale bescherming. Tweede verzoeker, die eveneens verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 juli 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op tevens 11 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 29 september 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker – i.e. de oom van tweede verzoeker – wordt genomen, wordt de volgende dag aan eerste verzoeker aangetekend verzonden. Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pasjtoense soenniet en bent u afkomstig van het dorp Ghundey, een subdorp van het dorp Markikhel in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold en verdiende geld door hout te halen in de bergen en te verkopen aan houthandelaars.

In de moskee van Shandi Tut kondigden de taliban aan dat elke familie één persoon diende af te staan om mee te vechten tegen Daesh. Uw oudere broer M. (...) ging enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan tweemaal mee met de taliban om te vechten tegen Daesh.

Op een dag vroegen vier talibanleden u persoonlijk om naar de regio Zawa te gaan om tegen Daesh te vechten. Na aandringen ging u akkoord en u kreeg twee dagen de tijd om u klaar te maken. U vertrok echter prompt naar het huis van uw schoonvader in het dorp Chamtala. De taliban kwamen naar uw huis, spraken met M. (...) en namen hem mee om te vechten in Zawa. Sindsdien vernam u niets meer van M. (...). U besliste na twee dagen in het huis van uw schoonvader te hebben verbleven om Afghanistan te verlaten en nam de oudste zoon van uw broer, D. S. (...) mee.

Jullie verlieten Afghanistan in de zomer van 2019 en reisden via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië-Herzegovina, Italië en Frankrijk naar België waar jullie op 11 juli 2020 aankwamen en op 11 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ongeveer een of twee maanden na uw vertrek uit Afghanistan gingen uw schoonvader en uw oom langs vaderskant naar de taliban om informatie in te winnen over M. (...). De taliban zeiden dat ze M. (...) pas zullen vrijlaten wanneer u zich bij hen aanmeldt.

In maart of april 2022 vroegen de taliban aan uw schoonbroer A. (...) in Chamtala om een brief aan u te geven. A. (...) zei dat hij geen contact meer had met u en aanvaardde de brief niet. Nadien kwamen de taliban nog tweemaal bij A. (...) om naar u te vragen. De laatste keer dreigden de taliban dat ze de zonen van uw broer zullen meenemen als u zich niet aanmeldt.

U vreest dat de taliban u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zullen vermoorden omdat u uw belofte om mee te vechten brak.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van uw taskara en van de taskara van uw broer M. (...), alsook enkele foto's van uw regio van herkomst en enkele foto's van slachtoffers van geweld in uw regio. In de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt uw advocaat dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u verwesterd bent en omwille van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde dat u sinds het overlijden van uw zoontje toen u in Servië verbleef, kamp met

geheugenproblemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 d.d. 11/10/2021, p. 1; notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 d.d. 01/07/2022, p. 4) en hiervoor twee à drie keren naar de dokter ging (CGVS 1, p. 2). U legde evenwel geen enkel (begin van) bewijs neer van deze geheugenproblemen. Bovendien bleek u tijdens uw persoonlijke onderhoud in staat om accuraat en uitgebreid te antwoorden op de u gestelde vragen en maakte u gedurende en op het einde van beide persoonlijke onderhoud geen melding van enige problemen met het verloop van de onderhoud.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U slaagde er echter niet in om aannemelijk te maken dat u onder de negatieve aandacht van de taliban kwam te staan en zodoende persoonlijke problemen zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan omdat uw verklaringen over uw aanvaringen met de taliban tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk waren.

Ofschoon het mogelijk is dat uw broer twee- of driemaal ging meevechten met de taliban zoals u verklaarde (CGVS 1, p. 16-17; CGVS 2, p. 9, 11) kon u niet aannemelijk maken dat de taliban u onder dwang wilden doen meevechten en uw broer ontvoerden in afwachting van uw aanmelding bij hen. Zo moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sterk afweken van uw verklaringen bij het CGVS. U verklaarde bij de DVZ aanvankelijk dat u toen de taliban u vroegen om mee te gaan vechten in Zawa had geantwoord dat u niet akkoord ging en dat de taliban u vervolgens twee dagen bedenktime gaven gedurende dewelke u naar het huis van uw schoonvader vluchtte (vragenlijst CGVS d.d. 06/01/2021, vraag 3.5). Bij het CGVS zei u echter dat u na aandringen van de taliban wel al akkoord ging en dat u twee dagen later klaar diende te staan (CGVS 1, p. 8). Bij de DVZ gaf u als reden dat de taliban u uitzochten het feit dat zowel u als uw broer hadden geweigerd om met hen mee te vechten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) terwijl u bij het CGVS aangaf dat uw broer reeds tweemaal eerder had meegevochten met de taliban en de taliban dit keer wilden dat u in de plaats van uw broer ging omdat het uw beurt was (CGVS 1, p. 16, 17). Dit zijn geen details maar de grote lijnen van uw verklaringen waarvan zeker mag verwacht worden dat u er coherente verklaringen over kan afleggen. Het verslag bij de DVZ werd u voorgelezen in het Pasjtou en u verklaarde zich akkoord met de inhoud ervan (vragenlijst CGVS d.d. 06/01/2021). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat dit gesprek op de DVZ vlot was verlopen en u er – weliswaar in het kort – alle redenen had kunnen vermelden waarom u niet zou kunnen terugkeren. Het gegeven dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent kernelementen van uw relaas doet op manifeeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Uw verklaring waarom de taliban per se wilden dat u meevocht in de plaats van uw broer is bovendien weinig plausibel. Uw broer was reeds tweemaal meegegaan met de taliban om te vechten en had aldus getoond dat hij in staat was om dergelijke gevechten uit te voeren. Dat de taliban toch liever hadden dat u, iemand die in het verleden twee of drie keer met een geweer had geschoten (CGVS 2, p. 12) en niet wilde meegaan (CGVS 1, p. 13) louter omdat u jonger bent dan uw broer (CGVS 2, p. 15) is evenmin waarschijnlijk te noemen. Uw broer had reeds tweemaal gehoorzaamd en was in tegenstelling tot u wel bereid om mee te vechten waardoor uw redenering dat jongeren beter gehoorzamen aan bevelen niet kan overtuigen (CGVS 2, p. 15).

Voorts overtuigden uw verklaringen over de ontvoering van uw broer niet. U en uw broer wisten dat als de taliban iemand niet vinden, ze overgaan tot geweld tegen de wel aanwezige familieleden en u geeft voorbeelden van personen die in deze context werden doodgeschoten (CGVS 2, p. 4, 12). Jullie wisten eveneens dat de taliban twee dagen nadat ze u hadden gevraagd u klaar te maken u gingen komen halen

(CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 12). Toch overlegde u op geen enkel moment met uw broer over hoe hij zou handelen wanneer de taliban aan de deur gingen verschijnen (CGVS 2, p. 12). Nog frappanter is de vaststelling dat niet enkel uw broer thuis bleef maar bovendien ook uw echtgenote, de echtgenote van uw broer en de kinderen van uw broer (CGVS 1, p. 13). Aangezien jullie andere opties hadden gezien u zelf bij uw schoonvader in Chamtala kon verblijven en jullie geweld verwachtten omdat jullie niet gingen instemmen met de taliban, kan niet worden ingezien waarom deze kwetsbare personen thuis bleven in afwachting van bruto geweld zonder dat u en uw broer zelfs maar een concreet plan bespraken. Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat, ondanks de aanwezigheid van deze vele familieleden, en de aanwezigheid van uw oom N. (...) buiten het huis (CGVS 1, p. 13, 15), u niet kon preciseren wat er gebeurde, op welke manier uw broer werd meegenomen en welke taliban er bij betrokken waren (CGVS 1, p. 13). Deze vaststellingen doen op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Ook uw verklaringen over de reactie van uw familieleden na de verdwijning van uw broer missen alle overtuigingskracht omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS had u verklaard dat uw schoonvader en uw schoonbroer samen met malek H. H. K. (...) naar de taliban gingen om navraag te doen over uw broer, al kon u niet preciseren welke groep van de taliban zij contacteerden (CGVS 1, p. 14). Noch kon u enige afdoende verklaring geven voor het feit dat uw familie pas één of twee maanden na de verdwijning van uw broer om meer uitleg gingen vragen (CGVS 1, p. 14), en kon u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zelfs niet bij benadering zeggen wanneer dit gebeurde (CGVS 2, p. 6). Dat uw broer niet belangrijk genoeg was om te polsen naar zijn lot, terwijl hij u na het overlijden van jullie vader opvoedde en aldus moet gezien worden als het hoofd van uw huishouden (CGVS 2, p. 7) kan hoe dan ook overtuigen, te meer daar zijn problemen uiteraard ook een weerslag konden hebben op u, uw echtgenote en de rest van de familie. Uw oom N. (...) deed volgens u niets om de situatie te verhelpen (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u een andere versie van de feiten. U beweerde immers dat het uw schoonbroer en uw oom langs vaderskant waren die naar de taliban gingen (CGVS 2, p. 6). Dit is des te vreemder aangezien u in uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk had verklaard dat uw vader geen levende broers meer had omdat zij om het leven waren gekomen in het kader van een familieveto minstens tien à twaalf jaar geleden (CGVS 1, p. 4, 9, 10). In uw tweede versie werden uw familieleden ook niet meer vergezeld door malek H. H. K. (...) die volgens u net als alle andere dorpsouderen niet op de hoogte was van jullie situatie (CGVS 2, p. 6). Later in het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS bracht u zelfs nog een derde versie naar voren toen u stelde dat het uw schoonvader samen met uw oom waren die bij de leiders van de taliban informatie inwonnen over uw broer (CGVS 2, p. 14). Deze incoherenties in uw verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas wederom op manifieste wijze.

In het licht van de door u geschetste context, met uw broer die vermist is en u die persoonlijke problemen heeft met de taliban, is het bovendien zeer vreemd dat uw familie u niet zou informeren over verdere problemen met de taliban na uw vertrek uit Afghanistan hetgeen u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde (CGVS 1, p. 3). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat de taliban A. (...) driemaal benaderden en via hem een brief aan u wilden bezorgen (CGVS 2, p. 5). Nog los van deze zeer vreemde beslissing van de taliban om u bijna drie jaar na uw vertrek uit Afghanistan plotseling opnieuw te willen benaderen, kon u niet eens een inschatting geven van wanneer het tweede en derde bezoek van de taliban aan uw schoonbroer plaatsvonden (CGVS 2, p. 5). Nochtans mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij zich zo goed en volledig mogelijk informeert over de kernelementen van zijn relaas. Dat u dit kennelijk niet deed, is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging.

U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat u onder de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban en hierdoor problemen zou ondervinden in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Voor zover u stelde dat er in het verleden in uw moskee werd overgegaan tot rekrutering door de taliban bij de lokale bevolking waarbij elke familie één familielid diende af te vaardigen (CGVS 1, p. 8, 11) om tegen Daesh te vechten in de bergen (CGVS 2, p. 8) kan voor de volledigheid worden benadrukt dat de huidige situatie in Afghanistan wezenlijk anders is. Volgens objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier trachten de taliban heden ten dage een professioneel leger op te bouwen met reguliere strijdkrachten en trachten ze hiertoe leden van het voormalige overheidsleger te overtuigen zich aan te sluiten, alsook gebruik te maken van in het buitenland opgeleide strijdkrachten. Nergens wordt evenwel melding gemaakt van het gebruik van gedwongen rekrutering. Ook het type geweld in uw regio, waar Daesh volgens u niet meer aanwezig is (CGVS 1, p. 18), is sterk veranderd. Ofschoon er nog steeds

gevechten zijn tussen de taliban en Daesh in Nangarhar, blijken dit vooral kleinschalige clashes te zijn waarvoor het reguliere leger van de taliban wordt ingeschakeld om zeer hardhandig op te treden tegen Daesh die op hun beurt voornamelijk slachtoffers maken door middel van terroristische aanslagen. Er kan niet worden ingezien waarom de taliban onwillige burgers zou dienen in te schakelen in deze gevechten terwijl zij net trachten om een professioneel leger op te bouwen en aan legitimiteit trachten te winnen.

Uw advocaat haalde voorts aan dat u moet beschouwd worden als een verwesterde Afghaan (opmerkingen notities persoonlijk onderhoud, p. 3) zonder ook maar enige poging te ondernemen om in concreto aan te tonen waarom er in uw persoonlijk geval sprake zou zijn van verwestering, hetgeen u zelf overigens niet aanhaalt als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren. Uw advocaat stelde voorts dat u het risico zou lopen geïsoleerd te worden door de taliban louter omdat u zou terugkeren uit Europa (opmerkingen notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit het voorgaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

U haalde aan dat uw familie in een vete verwickeld was (CGVS 1, p. 9). Opvallend genoeg haalde u dit bij de DVZ niet aan als een reden waarom u persoonlijk niet zou kunnen terugkeren (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en stelde u expliciet dat u niet weet of u hier zelf ooit enige problemen door ondervond maar dat het een probleem van uw grootvader betrof (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Hoe dan ook kan uit uw verklaringen bij het CGVS niet aangenomen worden dat u actueel door dit probleem – dat niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie - een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf immers aan dat er voor het laatst iemand gedood werd in het kader van deze vermeende vete tien of twaalf jaar geleden en dat u er zelf nooit problemen heeft door ondervonden (CGVS 1, p. 10). U verklaarde verder dat de gehele familie van jullie tegenstanders uw regio had verlaten nadat zij uw oom doodden – al wist u vreemd genoeg niet waar zij naartoe gingen (CGVS 1, p. 11). Tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS vertelde u echter dat uw broer enkele maanden voor het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS mensen van de familie van jullie tegenstanders samen met de talibancommandant M. A. (...) heeft gezien (CGVS 1, p. 10). Het gegeven dat u niet eens wist waar uw broer M. A. (...) en jullie tegenstanders samen had gezien (CGVS, p. 11) ondermijnt deze ontmoeting en de actualiteit van deze problemen echter zeer sterk. U bent er dan ook niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u in een familieвете verwickeld bent waardoor u heden ten dage een reëel risico zou lopen op een onmenselijke behandeling.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse

regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten

werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Het EASO-rapport van september 2021 omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan waar uw advocaat naar verwijst is minder recent dan bovenstaande informatie en buigt deze niet om. Het reisadvies van buitenlandse zaken waar uw advocaat naar verwijst in de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud (opmerkingen notities persoonlijk onderhoud, p. 16) is bedoeld voor Belgische staatsburgers van wie uw persoonlijke omstandigheden als Afghaans staatsburger uiteraard sterk van verschillen. Verder wordt niet ontkend dat er in Afghanistan bepaalde risico's aanwezig zijn, hetgeen echter niet wil zeggen dat er sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Voor zover uw advocaat in de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verwijst naar uw neef (opmerkingen notities persoonlijk onderhoud, p. 20), kan niet worden ingezien waarom het loutere feit dat u vergezeld wordt door uw minderjarige neef in uw hoofde een dermate risicoverhogende factor zou uitmaken dat er in uw geval in tegenstelling tot de bovenstaande informatie wel sprake zou zijn van een reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De minderjarigheid van uw neefje is op zich evenmin afdoende om te besluiten tot een dergelijke risicoverhoging. Evenmin beschikt het CGVS over andere elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde of in hoofde van uw neefje omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jullie een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's zeggen niets over uw vermeende problemen. De foto's van uw regio en van dodelijke slachtoffers betreffen algemene informatie die de vaststellingen omtrent uw persoonlijke problemen niet beïnvloeden. De opmerkingen bij de notities werden hierboven reeds besproken en werden in rekening gebracht.

Uit het voorgaande volgt dat ook in het verzoek om internationale bescherming van uw neef D. S. (...) wordt beslist tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de neef van eerste verzoeker – wordt genomen, wordt op 29 september 2022 aan de voogd van tweede verzoeker aangetekend verzonden. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je een Pasjoense soenniet en ben je afkomstig van het dorp Ghonday in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. Je bent vijftien jaar oud en ging twee jaar naar school in Afghanistan. Je vader M. (...) werkte als landbouwer op jullie eigen velden en soms in een mijn in de bergen.

Op een dag kwamen vier leden van de taliban naar jou toe en zeiden ze dat ze met je oom M. S. (...) wilden spreken. De talibanleden gedroegen zich agressief naar je oom toe en wilden dat hij deelnam aan gevechten tegen Daesh in de regio Zawa. Je vluchtte hierop samen met je oom naar Chamtala naar de schoonvader van je oom waar jullie ongeveer twee of drie dagen verbleven. Omdat de taliban je oom niet konden vinden, namen ze je vader M. (...) mee om met hen te vechten. Sindsdien vernam je niets meer van je vader. Je oom besliste om het land te verlaten en je moeder vroeg hem om jou mee te nemen.

Jullie verlieten Afghanistan in de zomer van 2019 en reisden via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië-Herzegovina, Italië en Frankrijk naar België waar jullie op 11 juli 2020 aankwamen en op 11 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Na je vertrek verhuisden je moeder, broers en zus naar het huis van je maternale oom B. (...) in het district Kama in de provincie Nangarhar.

Je vreest dat je bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban en de algemene onveiligheid in Afghanistan.

Ter staving van je verzoek leg je een kopie neer van de taskara van je vader en je oom M. (...), alsook enkele foto's van je regio van herkomst.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al jouw verklaringen en alle stukken in jouw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat jou noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Je baseerde je verzoek om internationale bescherming integraal op de asielmotieven die werden uiteengezet in het verzoek om internationale bescherming van je oom M. (...), waarin een weigeringsbeslissing werd genomen op volgende gronden:

(...)

Uit het voorgaande volgt dat ook in jouw verzoek om internationale bescherming beslist wordt tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij tevens de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aanvoeren.

Verzoekers voeren een theoretische argumentatie over de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen, over de bewijswaarde van verklaringen van kandidaat-vluchtelingen en over het voordeel van de twijfel en stellen te volharden dat zij thans de waarheid hebben verteld. Zij voegen hier beiden aan toe: *“Verzoeker wijst erop dat hij alles heeft verteld wat hij wist. Meer kan hij niet vertellen. Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaasgeloof te hechten”*

Tweede verzoeker stelt in zijn verzoekschrift vervolgens dat er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd. Hij zet hierover het volgende uiteen:

“Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stroomissen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft al verschillende keer in die richting geoordeeld:

(...) (Raad Vreemdelingenbetwistingen 31 januari 2008, J. dr. jeun. 2008, afl. 274, 35 en <http://www.jdj.be> (16 mei 2008))”

Verzoekers menen dat zij in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut en onderbouwen dit vooreerst als volgt:

“Verwerende partij stelt zonder meer dat zij geen geloof kunnen hechten aan de verklaringen van verzoeker. Evenwel dient er vastgesteld te worden dat verzoeker een zeer gedetailleerd relaas heeft gedaan van de gebeurtenissen. Bovendien wijst verzoeker erop dat zijn familie hem smeekt niet terug te keren naar Afghanistan. Zijn familie wordt lastgevallend door de taliban.”

Zij voegen daaraan toe dat zij zeer recent bericht kregen van hun familie dat de broer van eerste verzoeker – de vader van tweede verzoeker – vermoord is teruggevonden en dat zij lopende de huidige procedure de nodige stukken zullen verzamelen om dit te bewijzen. Verder vragen zij met aandring rekening te houden met hun profiel. Eerste verzoeker stelt dat hij door de taliban verzocht werd hen te vergezellen en tweede verzoeker dat zijn familie hiertoe werd verzocht door de taliban. Zij betogen dat zij ervan worden verdacht de taliban verraden te hebben, wat volgens hen duidelijk geschraagd wordt door de reactie van de taliban ten aanzien van hun familie. Verder stellen zij dat zij (en hun familie) zich niet geschikt hebben naar de eisen van de taliban, waardoor zij door de taliban worden gezien als spionnen en verraders. Zij voeren aan dat hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven, wat volgens artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens betogen zij dat er geen bescherming van de Afghaanse staat kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet nu er geen doeltreffend juridisch systeem is voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen.

Voorts voeren verzoekers aan dat niet ontkend kan worden dat zij een risicoprofiel hebben. Zij menen immers dat zij dienen *“beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen, op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging door de Taliban en binnen de gemeenschap”*. Zij voeren daarna een uitgebreid betoog over de ‘specifieke sociale groep’ in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet en over de risico’s van (gepercipieerde) verwestering voor terugkeerders uit Europa.

Tweede verzoeker voegt hieraan nog het volgende toe:

“Waar autoriteiten in landen van herkomst nog bescherming kunnen bieden aan volwassenen of wanneer volwassenen zelf nog bescherming kunnen vinden in de landen van herkomst door bijvoorbeeld gebruik van hun sociale netwerk is het aannemelijk dat dat veel lastiger is voor kwetsbare kinderen: kinderen zijn minder weerbaar en hebben doorgaans een beperkter sociaal netwerk.

In casu dient vastgesteld te worden dat dit sociaal netwerk in het land van herkomst ontbreekt. Minstens dient gesteld te worden dat dit netwerk niet de nodige bescherming kan bieden.

Bovendien zullen de autoriteiten in de landen van herkomst waarschijnlijk de ouders of andere familieleden verantwoordelijk houden voor de bescherming van hun kinderen. Onderzocht zou moeten

worden of ouders (desgevallend familieleden) daadwerkelijk in staat zijn om hun kinderen voldoende kunnen beschermen, rekening houdend met de specifieke kwetsbaarheden van de ouders (familieleden). Gevluchte kinderen kunnen bijzondere beschermingsnoden hebben. Zo hebben kinderen een veilige ontwikkelingsomgeving nodig om in op te groeien.

Op grond van het bovenstaande kan gesteld worden dat de drempel voor het aannemen van een vluchtelingenstatus voor een kind lager ligt dan bij volwassenen, zoals ook de VN-Vluchtelingenorganisatie UNHCR bepleit. In casu dient gesteld te worden dat deze bescherming in het land van herkomst onbestaande is.

De gronden van de ouders om als vluchteling beschermd te worden, kunnen ook bij het kind aanwezig zijn, maar bij kinderen is er sprake van een hogere beschermingsnood vanwege de hogere mate van kwetsbaarheid van het kind.

De grotere beschermingsnood is reden om het kind internationale bescherming als vluchteling toe te kennen, ook wanneer de ouders of verzorgers daar mogelijk in eerste instantie niet zelf voor in aanmerking komen.

Naast de vervolgingsgronden die ouders mede namens het kind aanvoeren, die mogelijk bij het kind nog rijpender kunnen uitpakken, kan er kindspecifieke vrees voor vervolging aanwezig zijn die noopt tot internationale bescherming, zoals de vrees voor genitale verminking, gedwongen uithuwelijking, eerwraak, bloedwraak, kinderontvoering, rekrutering als kindsoldaat, kinderhandel en kinderarbeid (arbeidsgerelateerde en/of seksueel gerelateerde uitbuiting), maar ook in geval de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van sociaal-cultureel-economische rechten, zoals adequate huisvesting, schoon drinkwater en voedsel of wanneer kinderen door het ontbreken van geboorteregistratie onthouden zijn van onderwijs, gezondheidszorg en andere diensten..

Ook deze kindspecifieke vrees voor vervolging is in deze aanwezig."

Verzoekers menen dat hen minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde menen verzoekers dat zij aanspraak maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij gaan daarbij uitgebreid in op de recente machtsovername door de taliban en op de verergering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Nangarhar en van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Zij menen dat het niet uitgesloten is "dat de huidige humanitaire en socioeconomische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban". Wat betreft de veiligheidssituatie wijzen verzoekers er nog op dat zij afkomstig zijn uit het district Sherzad, dat op heden betwist gebied betreft, dat zij slechts een beperkte scholing gekregen hebben en dat zij reeds meerdere jaren geleden uit Afghanistan zijn vertrokken. Zij voegen hier aan toe:

"Het administratief dossier bevat geen elementen die aan te tonen dat de verzoekende partij over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die aldaar verblijft. Evenmin toont de verwerende partij dit aan.

Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, zijn langdurig verblijf in het buitenland, zijn beperkte scholing een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op de nog steeds precaire, complexe en ernstige situatie in het district Sherzad, leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoeker in vergelijking met andere burgers op weg naar het district Sherzad over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld."

3.2. Stukken

3.2.1. Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 3 januari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van

EUA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUA van augustus 2022 en aan de “Country Guidance Afghanistan” van EUA van april 2022.

3.2.3. Bij de op 5 januari 2023 neergelegde aanvullende nota's voegen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet *screenshots* van een video waarop het stoffelijk overschot van de broer van eerste verzoeker – de vader van tweede verzoeker – te zien zou zijn (stuk 3), een beschikking van de jeugdrechtbank van Mechelen (stuk 4), een verslag van het CLB (stuk 5) en inschrijvingsdocumenten voor BUSO (stuk 6).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft nu (i) hij er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat hij onder de negatieve aandacht van de taliban kwam te staan en zodoende persoonlijke problemen zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan omdat zijn verklaringen over zijn aanvaringen met de taliban tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk waren, (ii) wat betreft zijn verklaring dat er in het verleden in zijn moskee werd overgegaan tot rekrutering door de taliban bij de lokale bevolking waarbij elke familie één familielid diende af te vaardigen om tegen Daesh te vechten in de bergen, voor de volledigheid kan worden benadrukt dat de huidige situatie in Afghanistan wezenlijk anders is en (iii) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, omdat (B) hij er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij in een familievete verwickeld is waardoor hij heden ten dage een reëel risico zou lopen op een onmenselijke behandeling, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige

bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er evenmin elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofd of in hoofd van zijn neef – tweede verzoeker *in casu* – omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (E) de neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de asielmotieven die werden uiteengezet in het verzoek om internationale bescherming van zijn oom – eerste verzoeker *in casu* – waarin een weigeringsbeslissing werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers verklaren hun land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die eerste verzoeker onder dwang zouden hebben willen doen meevechten tegen Daesh en die de broer van eerste verzoeker – *i.e.* de vader van tweede verzoeker – zouden hebben ontvoerd in afwachting van eerste verzoekers aanmelding bij hen. Eerste verzoeker stelt te vrezen dat de taliban hem bij terugkeer naar Afghanistan zullen vermoorden omdat hij zijn belofte om mee te vechten brak. In de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt de advocaat van verzoekers dat eerste verzoeker niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij verwesterd is en omwille van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar. Tweede verzoeker stelt tevens te vrezen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban en vreest daarnaast ook de algemene onveiligheid in Afghanistan.

Ter staving van hun relaas legden verzoekers in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van de *taskara* van eerste verzoeker, van de *taskara* van de broer van eerste verzoeker – *i.e.* de vader van tweede verzoeker –, alsook van enkele foto's van hun regio van herkomst. Eerste verzoeker legde tevens fotokopieën neer van enkele foto's van slachtoffers van geweld in zijn regio (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoeker, stuk 6, map met 'documenten'; adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met 'documenten').

Wat deze documenten betreft, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofd van eerste verzoeker terecht als volgt geoordeeld:

“De taskara's zeggen niets over uw vermeende problemen. De foto's van uw regio en van dodelijke slachtoffers betreffen algemene informatie die de vaststellingen omtrent uw persoonlijke problemen niet beïnvloeden.”

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekers volledig ongemeoid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit de *screenshots* van een video waarop het stoffelijk overschot van de broer van eerste verzoeker – de vader van tweede verzoeker – te zien zou zijn, die verzoekers bij hun op 5 januari 2023 neergelegde aanvullende nota's voegen, kan niet worden afgeleid dat het daadwerkelijk om de broer van eerste verzoeker zou gaan, noch in welke omstandigheden, waar of wanneer deze persoon zou zijn overleden. De overige stukken die verzoekers bij hun aanvullende nota's voegen, hebben betrekking op hun functioneren in België en staven de door hen voorgehouden problemen in Afghanistan niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoekers voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker op goede gronden geoordeeld dat (i) hij er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat hij onder de negatieve aandacht van de taliban kwam te staan en zodoende persoonlijke problemen zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan omdat zijn verklaringen over zijn aanvaringen met de taliban tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk waren en dat (ii) wat betreft zijn verklaring dat er in het verleden in zijn moskee werd overgegaan tot rekrutering door de taliban bij de lokale bevolking waarbij elke familie één familielid diende af te vaardigen om tegen Daesh te vechten in de bergen, voor de volledigheid kan worden benadrukt dat de huidige situatie in Afghanistan wezenlijk anders is. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker als volgt toegelicht:

“U slaagde er echter niet in om aannemelijk te maken dat u onder de negatieve aandacht van de taliban kwam te staan en zodoende persoonlijke problemen zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan omdat uw verklaringen over uw aanvaringen met de taliban tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk waren.

Ofschoon het mogelijk is dat uw broer twee- of driemaal ging meevechten met de taliban zoals u verklaarde (CGVS 1, p. 16-17; CGVS 2, p. 9, 11) kon u niet aannemelijk maken dat de taliban u onder dwang wilden doen meevechten en uw broer ontvoerden in afwachting van uw aanmelding bij hen. Zo moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sterk afweken van uw verklaringen bij het CGVS. U verklaarde bij de DVZ aanvankelijk dat u toen de taliban u vroegen om mee te gaan vechten in Zawa had geantwoord dat u niet akkoord ging en dat de taliban u vervolgens twee dagen bedenktime gaven gedurende dewelke u naar het huis van uw schoonvader vluchtte (vragenlijst CGVS d.d. 06/01/2021, vraag 3.5). Bij het CGVS zei u echter dat u na aandringen van de taliban wel al akkoord ging en dat u twee dagen later klaar diende te staan (CGVS 1, p. 8). Bij de DVZ gaf u als reden dat de taliban u uitzochten het feit dat zowel u als uw broer hadden geweigerd om met hen mee te vechten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) terwijl u bij het CGVS aangaf dat uw broer reeds tweemaal eerder had meegevochten met de taliban en de taliban dit keer wilden dat u in de plaats van uw broer ging omdat het uw beurt was (CGVS 1, p. 16, 17). Dit zijn geen details maar de grote lijnen van uw verklaringen waarvan zeker mag verwacht worden dat u er coherente verklaringen over kan afleggen. Het verslag bij de DVZ werd u voorgelezen in het Pasjtoe en u verklaarde zich akkoord met de inhoud ervan (vragenlijst CGVS d.d. 06/01/2021). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat dit gesprek op de DVZ vlot was verlopen en u er – weliswaar in het kort – alle redenen had kunnen vermelden waarom u niet zou kunnen terugkeren. Het gegeven dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent kernelementen van uw relaas doet op manifeeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Uw verklaring waarom de taliban per se wilden dat u meevocht in de plaats van uw broer is bovendien weinig plausibel. Uw broer was reeds tweemaal meegegaan met de taliban om te vechten en had aldus getoond dat hij in staat was om dergelijke gevechten uit te voeren. Dat de taliban toch liever hadden dat u, iemand die in het verleden twee of drie keer met een geweer had geschoten (CGVS 2, p. 12) en niet wilde meegaan (CGVS 1, p. 13) louter omdat u jonger bent dan uw broer (CGVS 2, p. 15) is evenmin waarschijnlijk te noemen. Uw broer had reeds tweemaal gehoorzaamd en was in tegenstelling tot u wel bereid om mee te vechten waardoor uw redenering dat jongeren beter gehoorzamen aan bevelen niet kan overtuigen (CGVS 2, p. 15).

Voorts overtuigden uw verklaringen over de ontvoering van uw broer niet. U en uw broer wisten dat als de taliban iemand niet vinden, ze overgaan tot geweld tegen de wel aanwezige familieleden en u geeft voorbeelden van personen die in deze context werden doodgeschoten (CGVS 2, p. 4, 12). Jullie wisten eveneens dat de taliban twee dagen nadat ze u hadden gevraagd u klaar te maken u gingen komen halen (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 12). Toch overlegde u op geen enkel moment met uw broer over hoe hij zou handelen wanneer de taliban aan de deur gingen verschijnen (CGVS 2, p. 12). Nog frapperanter is de vaststelling dat niet enkel uw broer thuis bleef maar bovendien ook uw echtgenote, de echtgenote van uw broer en de kinderen van uw broer (CGVS 1, p. 13). Aangezien jullie andere opties hadden gezien u zelf bij uw schoonvader in Chamtala kon verblijven en jullie geweld verwachtten omdat jullie niet gingen instemmen met de taliban, kan niet worden ingezien waarom deze kwetsbare personen thuis bleven in afwachting van bruut geweld zonder dat u en uw broer zelfs maar een concreet plan bespraken. Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat, ondanks de aanwezigheid van deze vele familieleden, en de aanwezigheid van uw oom N. (...) buiten het huis (CGVS 1, p. 13, 15), u niet kon preciseren wat er

gebeurde, op welke manier uw broer werd meegenomen en welke taliban er bij betrokken waren (CGVS 1, p. 13). Deze vaststellingen doen op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Ook uw verklaringen over de reactie van uw familieleden na de verdwijning van uw broer missen alle overtuigingskracht omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS had u verklaard dat uw schoonvader en uw schoonbroer samen met malek H. H. K. (...) naar de taliban gingen om navraag te doen over uw broer, al kon u niet preciseren welke groep van de taliban zij contacteerden (CGVS 1, p. 14). Noch kon u enige afdoende verklaring geven voor het feit dat uw familie pas één of twee maanden na de verdwijning van uw broer om meer uitleg gingen vragen (CGVS 1, p. 14), en kon u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zelfs niet bij benadering zeggen wanneer dit gebeurde (CGVS 2, p. 6). Dat uw broer niet belangrijk genoeg was om te polsen naar zijn lot, terwijl hij u na het overlijden van jullie vader opvoedde en aldus moet gezien worden als het hoofd van uw huishouden (CGVS 2, p. 7) kan hoe dan ook overtuigen, te meer daar zijn problemen uiteraard ook een weerslag konden hebben op u, uw echtgenote en de rest van de familie. Uw oom N. (...) deed volgens u niets om de situatie te verhelpen (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u een andere versie van de feiten. U beweerde immers dat het uw schoonbroer en uw oom langs vaderskant waren die naar de taliban gingen (CGVS 2, p. 6). Dit is des te vreemder aangezien u in uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk had verklaard dat uw vader geen levende broers meer had omdat zij om het leven waren gekomen in het kader van een familievete minstens tien à twaalf jaar geleden (CGVS 1, p. 4, 9, 10). In uw tweede versie werden uw familieleden ook niet meer vergezeld door malek H. H. K. (...) die volgens u net als alle andere dorpsouderen niet op de hoogte was van jullie situatie (CGVS 2, p. 6). Later in het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS bracht u zelfs nog een derde versie naar voren toen u stelde dat het uw schoonvader samen met uw oom waren die bij de leiders van de taliban informatie inwonnen over uw broer (CGVS 2, p. 14). Deze incoherenties in uw verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas wederom op manifieste wijze.

In het licht van de door u geschetste context, met uw broer die vermist is en u die persoonlijke problemen heeft met de taliban, is het bovendien zeer vreemd dat uw familie u niet zou informeren over verdere problemen met de taliban na uw vertrek uit Afghanistan hetgeen u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde (CGVS 1, p. 3). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat de taliban A. (...) driemaal benaderden en via hem een brief aan u wilden bezorgen (CGVS 2, p. 5). Nog los van deze zeer vreemde beslissing van de taliban om u bijna drie jaar na uw vertrek uit Afghanistan plotseling opnieuw te willen benaderen, kon u niet eens een inschatting geven van wanneer het tweede en derde bezoek van de taliban aan uw schoonbroer plaatsvonden (CGVS 2, p. 5). Nochtans mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij zich zo goed en volledig mogelijk informeert over de kernelementen van zijn relaas. Dat u dit kennelijk niet deed, is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging.

U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat u onder de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban en hierdoor problemen zou ondervinden in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Voor zover u stelde dat er in het verleden in uw moskee werd overgegaan tot rekrutering door de taliban bij de lokale bevolking waarbij elke familie één familielid diende af te vaardigen (CGVS 1, p. 8, 11) om tegen Daesh te vechten in de bergen (CGVS 2, p. 8) kan voor de volledigheid worden benadrukt dat de huidige situatie in Afghanistan wezenlijk anders is. Volgens objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier trachten de taliban heden ten dage een professioneel leger op te bouwen met reguliere strijdkrachten en trachten ze hiertoe leden van het voormalige overheidsleger te overtuigen zich aan te sluiten, alsook gebruik te maken van in het buitenland opgeleide strijdkrachten. Nergens wordt evenwel melding gemaakt van het gebruik van gedwongen rekrutering. Ook het type geweld in uw regio, waar Daesh volgens u niet meer aanwezig is (CGVS 1, p. 18), is sterk veranderd. Ofschoon er nog steeds gevechten zijn tussen de taliban en Daesh in Nangarhar, blijken dit vooral kleinschalige clashes te zijn waarvoor het reguliere leger van de taliban wordt ingeschakeld om zeer hardhandig op te treden tegen Daesh die op hun beurt voornamelijk slachtoffers maken door middel van terroristische aanslagen. Er kan niet worden ingezien waarom de taliban onwillige burgers zou dienen in te schakelen in deze gevechten terwijl zij net trachten om een professioneel leger op te bouwen en aan legitimiteit trachten te winnen.”

Te dezen ondernemen verzoekers in voorliggende verzoekschriften en aanvullende nota's geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in hun verklaringen en in hun vrees voor de taliban, het poneren dat zij alles hebben verteld wat zij wisten, het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, het stellen dat zij “een zeer gedetailleerd” relaas hebben gedaan van de gebeurtenissen, het met aandrang vragen dat rekening wordt

gehouden met hun profiel, het herhalen dat eerste verzoeker (en de familie van tweede verzoeker) door de taliban werd verzocht om hen te vergezellen en het louter beweren dat hun familie hen “*smeekt niet terug te keren naar Afghanistan*”, dat hun “*familie wordt lastgevallend door de taliban*”, dat na contactname met hun familie is gebleken dat er nog steeds bedreigingen zijn, dat de broers en zus van tweede verzoeker niet meer naar buiten mogen van hun moeder en dat de familie op heden nog steeds op dezelfde plaats woont omdat ze niet in de mogelijkheid zijn om te verhuizen, blijven verzoekers daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekers verder stellen dat zij zeer recent bericht kregen van hun familie dat de broer van eerste verzoeker – *i.e.* de vader van tweede verzoeker – vermoord is teruggevonden en dat zij lopende de huidige procedure de nodige stukken zullen verzamelen om dit te bewijzen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers in hun verzoekschriften en aanvullende nota's nalaten enige concrete uitleg te geven over de omstandigheden waarin hij zou zijn vermoord. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers bij hun aanvullende nota's *screenshots* voegen van een video waarop volgens hen het stoffelijk overschot van de broer van eerste verzoeker – de vader van tweede verzoeker – te zien is (stuk 3). Uit deze *screenshots* kan echter, zoals reeds geoordeeld, niet worden afgeleid dat het daadwerkelijk om de broer van eerste verzoeker – de vader van tweede verzoeker – gaat. Evenmin kan hieruit worden afgeleid in welke omstandigheden, waar of wanneer deze persoon zou zijn overleden. Door verder louter te beweren dat hij door nomaden werd teruggevonden, maken verzoekers evenmin aannemelijk dat hij werkelijk vermoord werd. Dat het lijk in het ziekenhuis kon worden geïdentificeerd aan de hand van een kopie van de *taskara* die in één van de zakken van de kledij kon worden aangetroffen, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Op de neergelegde *screenshots* is deze *taskara* niet duidelijk zichtbaar. Dat er gepoogd werd om via het ziekenhuis een aanvullend attest te bekomen, maar dat dit tot op heden omwille van de moeilijke situatie in Afghanistan niet kon bekomen worden, is eveneens een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoekers slagen er dan ook niet in aannemelijk te maken dat de broer van eerste verzoeker – de vader van tweede verzoeker – vermoord is teruggevonden, laat staan dat deze moord verband houdt met de door hen aangehaalde problemen en vrees in Afghanistan. Hun betoog dat het op heden niet mogelijk is om de impact hiervan op tweede verzoeker in te schatten, kan bijgevolg evenmin overtuigen.

Eerste verzoeker haalt in zijn aanvullende nota aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn capaciteiten nu hij zwakbegaafd is. De Raad stelt echter vast dat hij dit middel niet in zijn verzoekschrift heeft ontwikkeld en tevens nalaat aan te tonen dat hij dit middel niet kon ontwikkelen in zijn inleidend verzoekschrift. Het in de aanvullende nota nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat eerste verzoeker op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure gewag maakte van zijn (beweerde) zwakbegaafdheid, zodat het de commissaris-generaal niet dienstig kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Aan eerste verzoeker werd nochtans bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een vragenlijst voorgelegd waarin (onder meer) werd gepeild of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken. Hoewel eerste verzoeker hier aangaf dat hij stottert en dat hij bepaalde zaken is vergeten en erg verdrietig is omwille van het overlijden van zijn zoon, maakte hij geen gewag van zijn (beweerde) zwakbegaafdheid (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, Vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder niet blijken dat eerste verzoeker niet in staat was om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Hij maakte gedurende het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment gewag van zijn (beweerde) zwakbegaafdheid, hoewel hij ook hier melding maakte van zijn spraak- en geheugenprobleem (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 11 oktober 2021, p. 1-2; *ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 juli 2022, p. 4). Ook de advocaat van verzoekers en de vertrouwenspersoon van eerste verzoeker – de voogd van tweede verzoeker – maakten hiervan geen melding toen er hen aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of zij nog iets toe te voegen hadden (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 juli 2022, p. 16-17). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat eerste verzoeker de kopieën van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS opvroeg en bekwam, doch naliet aan te duiden waar hij door zijn (beweerde) zwakbegaafdheid zijn asielmotieven niet of op incorrecte wijze zou hebben verwoord. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekers tot op heden geen enkel medisch attest bijbrengen waaruit blijkt dat eerste verzoeker zwakbegaafdheid is en omwille daarvan niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Tweede verzoeker wijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota op zijn jonge leeftijd en zijn capaciteiten, waarmee volgens hem eveneens onvoldoende rekening werd gehouden. Hij verwijst naar het verslag van het CLB dat bij de aanvullende nota's werd gevoegd en naar het feit dat hij buitengewoon secundair onderwijs dient te volgen. De Raad stelt echter vast dat verzoekers in gebreke blijven te concretiseren op welke wijze het profiel van tweede verzoeker de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen. Tweede verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming immers integraal gebaseerd op de asielmotieven die werden uiteengezet in het verzoek om internationale bescherming van zijn oom – eerste verzoeker *in casu* – en de motieven van de eerste bestreden beslissing werden in de tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker hernomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd van tweede verzoeker. Aan tweede verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer tweede verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde *protection officer* van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en advocaat en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder stelt de Raad vast dat het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker werd aangepast aan zijn leeftijd en capaciteiten. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat er van tweede verzoeker kennis of elementen werden verwacht die zijn begrip te boven gingen. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat tweede verzoeker hiertoe in staat was. Daarenboven wordt de staatssecretaris er in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat tweede verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989, op hem van toepassing is. Hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

Het betoog van verzoekers is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg besluit de Raad dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij onder de specifieke negatieve aandacht stonden van de taliban en hierdoor problemen zouden ondervinden in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en dat wat betreft de verklaring van eerste verzoeker dat er in het verleden in zijn moskee werd overgegaan tot rekrutering door de taliban bij de lokale bevolking waarbij elke familie één familielid diende af te vaardigen om tegen Daesh te vechten, kan worden benadrukt dat de huidige situatie in Afghanistan wezenlijk anders is.

Verder heeft de advocaat van verzoekers in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat eerste verzoeker niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij verwesterd is. Verzoekers voeren in hun verzoekschriften tevens aan dat zij een risicoprofiel hebben omdat zij behoren tot de groep van jonge verwesterde Afghanen. Zij betogen dat gepercipieerde verwestering er voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten interneren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. In het verzoekschrift van tweede verzoeker wordt de bijzondere beschermingsnood van gevluchte kinderen benadrukt.

In zoverre verzoekers van mening zijn dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met het profiel van verzoekers en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de taliban-codes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78).

Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de

machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoekers om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens

in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekers om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie, literatuur en hun verblijf in het Westen, maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zullen worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als personen die de sociale normen niet respecteren en daarom vervolging of onmenselijke behandeling riskeren bij een terugkeer naar Afghanistan.

Eerste verzoeker is een meerderjarige man van 30 jaar oud die ongeveer tot zijn 27 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er dus zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker verklaart van *Pashtun* origine te zijn, de dominante ethnïe in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Nangarhar (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 156), na de machtsovername. Nu hij op het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat hij nog contact heeft met zijn schoonbroer (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 1 juli 2022, p. 4-5) en hij in zijn aanvullende nota zelf aangeeft dat hij zeer recent nog bericht kreeg van zijn familie, kan worden aangenomen dat eerste verzoeker nog steeds beschikt over enig familiaal netwerk in Afghanistan. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt verder dat eerste verzoeker zich, ondanks zijn verblijf in Europa en België, nog steeds bedient van een tolk *Pashtou*. Eerste verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en in staat worden geacht deze in acht te nemen. Bijgevolg maakt eerste verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Tweede verzoeker is een minderjarige jongen van 14 jaar oud die ongeveer tot zijn 11 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Hij verklaart twee jaar naar school te zijn gegaan in Afghanistan (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Hij verklaarde tevens van *Pashtun* origine te zijn. In zijn aanvullende nota voert hij aan dat hij als kind naar België is gekomen en dat de westerse waarden de enige waarden zijn die hij zich eigen heeft gemaakt. Hij meent tevens dat hij zich de westerse levensstijl eigen heeft gemaakt, doch laat hij na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Uit de beschikking van de jeugdrechtbank van Mechelen en het verslag van het CLB, die verzoekers bij hun aanvullende nota's voegen (aanvullende nota's verzoekers, stukken 4 en 5), blijkt immers dat tweede verzoeker het hier niet gemakkelijk heeft op school en in zijn (voormalige) leefgroep en dat er bij hem sprake is van gedrags- en emotionele moeilijkheden. Deze documenten betreffen dan ook slechts zijn functioneren in België en bevatten geen elementen die erop wijzen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich bij terugkeer niet langer kan of wil conformeren met de in Afghanistan geldende regels, waarden en normen. Hetzelfde geldt voor de inschrijvingsdocumenten voor BUSO (aanvullende nota's verzoekers, stuk 6). Hieruit kan immers worden afgeleid dat tweede verzoeker gedurende het schooljaar 2022-2023 buitengewoon secundair onderwijs volgt, wat aantoonst dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch niet aantoonst dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. De bij hun aanvullende nota's gevoegde documenten volstaan bijgevolg niet om aan te tonen dat tweede verzoeker zich de westerse normen en waarden eigen heeft gemaakt of blijk geeft van verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging waarvan niet kan verwacht worden dat hij dit opgeeft. Bovendien stelt de Raad op basis van de beschikking van de jeugdrechtbank van Mechelen (aanvullende nota's verzoekers, stuk 4), het verslag van het CLB (aanvullende nota's verzoekers, stuk 5) en de toelichting in de aanvullende nota's vast dat zowel eerste verzoeker als tweede verzoeker gevraagd hebben om ergens samen te kunnen verblijven in België en dat eerste verzoeker betrokken is op tweede verzoeker en reeds jarenlang instaat voor diens zorg. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat tweede verzoeker, mede omwille van het nauw contact met eerste verzoeker, beter in staat is om de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan te kennen

en deze in acht te nemen. In het verslag van het CLB (aanvullende nota's verzoekers, stuk 5) wordt tevens vermeld dat er soms nog contact is met zijn familie in Afghanistan. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat tweede verzoeker nog beschikt over enig familiaal netwerk in Afghanistan. Tweede verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift het belang van een familiaal netwerk – in het bijzonder voor wat betreft personen die als minderjarige zijn gevlucht – en voert aan dat zijn netwerk niet de nodige bescherming kan bieden, doch hij toont niet *in concreto* aan waarom zijn netwerk niet de nodige bescherming zou kunnen bieden en waarom hij niet op hun hulp zou kunnen rekenen om zich opnieuw te integreren in de Afghaanse cultuur en normen. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt verder nog dat tweede verzoeker zich, ondanks zijn verblijf in Europa en België, nog steeds bedient van een tolk *Pashtou*. Tweede verzoeker maakt, in het bijzonder gelet op de band die hij hier met zijn oom – eerste verzoeker *in casu* – heeft, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het voorgaande betoogt eerste verzoeker in zijn aanvullende nota niet dienstig dat hij moet vrezen dat hij de schuld zou krijgen voor de verwestering van zijn neef – tweede verzoeker *in casu* – omdat hij reeds jaren instaat voor diens zorg.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften nog citeren uit een (niet nader gespecificeerd) arrest van de Raad van 29 april 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waaruit zij citeren kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat een terugkeer in de gemeenschap vaak wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en dat dit een stigma van mislukking met zich kan meebrengen, herhaalt de Raad dat stigma en uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen herhaalt de Raad dat nergens in de aanwezige informatie blijkt dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging.

Verder maken verzoekers niet aannemelijk dat zij voor hun vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu de door hen voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk worden bevonden, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of hun lokale gemeenschap een risico zouden lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

De bewering van verzoekers dat zij een risicoprofiel hebben en dat zij behoren tot de groep van jonge verwesterde Afghanen, wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekers het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekers nog betogen dat er geen bescherming van de Afghaanse staat kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet nu er geen doeltreffend juridisch systeem is voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, wijst de Raad er op dat vermits de door hen voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk worden bevonden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen concrete elementen worden aangebracht

op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij onder de specifieke negatieve aandacht stonden van de taliban en hierdoor problemen zouden ondervinden in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan, dat (ii) wat betreft de verklaring van eerste verzoeker dat er in het verleden in zijn moskee werd overgegaan tot rekrutering door de taliban bij de lokale bevolking waarbij elke familie één familielid diende af te vaardigen om tegen Daesh te vechten, kan worden benadrukt dat de huidige situatie in Afghanistan wezenlijk anders is en dat (iii) evenmin kan worden aangenomen dat zij dienen te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Wat betreft de verklaring van eerste verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn familie in een vete verwickeld was, wordt in de bestreden beslissingen in zijn hoofde op goede gronden als volgt geoordeeld:

“Opvallend genoeg haalde u dit bij de DVZ niet aan als een reden waarom u persoonlijk niet zou kunnen terugkeren (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en stelde u expliciet dat u niet weet of u hier zelf ooit enige problemen door ondervond maar dat het een probleem van uw grootvader betrof (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Hoe dan ook kan uit uw verklaringen bij het CGVS niet aangenomen worden dat u actueel door dit probleem – dat niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie - een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf immers aan dat er voor het laatst iemand gedood werd in het kader van deze vermeende vete tien of twaalf jaar geleden en dat u er zelf nooit problemen heeft door ondervonden (CGVS 1, p. 10). U verklaarde verder dat de gehele familie van jullie tegenstanders uw regio had verlaten nadat zij uw oom doodden – al wist u vreemd genoeg niet waar zij naartoe gingen (CGVS 1, p. 11). Tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS vertelde u echter dat uw broer enkele maanden voor het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS mensen van de familie van jullie tegenstanders samen met de talibancommandant M. A. (...) heeft gezien (CGVS 1, p. 10). Het gegeven dat u niet eens wist waar uw broer M. A. (...) en jullie tegenstanders samen had gezien (CGVS, p. 11) ondermijnt deze ontmoeting en de actualiteit van deze problemen echter zeer sterk. U bent er dan ook niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u in een familievete verwickeld bent waardoor u heden ten dage een reëel risico zou lopen op een onmenselijke behandeling.”

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekers volledig ongemeoid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In de mate dat verzoekers verder verwijzen naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak "*M.S.S.*" volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak "*M.S.S.*" vervolgens eveneens toepaste op de zaak "*Sufi en Elmi*", bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*'predominantly'*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden

teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geveiseerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in

het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geïdendeerd of dat zij behoren tot een groep van geïdendeerde personen. Zij tonen niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Het betoog van verzoekers doet hierover niet anders denken.

Wat betreft het betoog in de verzoekschriften dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere "*schrikbewind*", wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in de rechtsplegingsdossiers blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in hun verzoekschriften louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken en te speculeren over een mogelijke terugkeer naar het eerdere "*schrikbewind*" van de taliban, blijven verzoekers daartoe in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekers om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekers naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, van waar verzoekers verklaren afkomstig

te zijn, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan negen incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoekers niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot hun regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoekers laten na deze aan te voeren. De informatie die verzoekers in hun verzoekschriften aanhalen, is minder actueel dan deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Voor zover verzoekers in hun verzoekschriften hun afkomst uit het district Sherzad – dat volgens hen op heden betwist gebied betreft – benadrukken, stelt de Raad vast dat zij nalaten om aan te tonen dat de voorgaande beoordeling ten aanzien van de provincie Nangarhar, niet opgaat voor de specifieke situatie in het district Sherzad.

Voor zover verzoekers in hun verzoekschriften verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekers die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekers verwijzen, is irrelevant daar het niet slaat op hun concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die voor hen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker op goede gronden als volgt gesteld:

“Voor zover uw advocaat in de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verwijst naar uw neef (opmerkingen notities persoonlijk onderhoud, p. 20), kan niet worden ingezien waarom het loutere feit dat u vergezeld wordt door uw minderjarige neef in uw hoofde een dermate risicoverhogende factor zou uitmaken dat er in uw geval in tegenstelling tot de bovenstaande informatie wel sprake zou zijn van een reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De minderjarigheid van uw neefje is op zich evenmin afdoende om te besluiten tot een dergelijke risicoverhoging. Evenmin beschikt het CGVS over andere elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde of in hoofde van uw neefje omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jullie een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften aan dat zij afkomstig zijn uit het district Sherzad, dat zij slechts een beperkte scholing gekregen hebben, reeds meerdere jaren geleden uit Afghanistan zijn vertrokken en dat zij niet over voldoende maturiteit beschikken om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo hun dorp van herkomst en hun familie aldaar te bereiken. De Raad stelt vooreerst vast dat tweede verzoeker inderdaad slechts 14 jaar oud is, doch wijst erop dat hij reeds samen met eerste verzoeker, zijn 30-jarige oom, naar Europa gereisd is. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom verzoekers, wanneer zij samen zouden terugkeren naar hun dorp van herkomst, een hoger risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld dan andere Afghanen die naar hun land terugkeren. De loutere omstandigheid dat verzoekers al enkele jaren uit Afghanistan zijn vertrokken en een beperkte scholing zouden hebben, betekent niet dat zij niet de nodige maturiteit zouden hebben om gevaarlijke situaties in te schatten of dat zij minder weerbaar zouden zijn om zich in veiligheid te brengen indien nodig of dat zij om die reden als kwetsbaar kunnen worden beschouwd in het licht van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar. Wat betreft hun afkomst uit het district Sherzad, wijst de Raad op wat hierboven reeds werd geoordeeld, namelijk dat verzoekers nalaten om aan te tonen dat de voorgaande beoordeling ten aanzien van de provincie Nangarhar niet opgaat voor de specifieke situatie in het district Sherzad. Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoekers lichten niet toe – in welk opzicht de afkomst van verzoekers uit het district Sherzad op zich een “*persoonlijke*” omstandigheid betreft die voor hen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhoogt.

De door verzoekers aangevoerde persoonlijke omstandigheden kunnen dan ook, gelet op de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in hun regio van herkomst, de provincie Nangarhar, niet worden beschouwd als omstandigheden waardoor zij, in vergelijking met andere personen, actueel een verhoogd risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld aldaar.

3.3.4.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoekers uiterst ondergeschikt vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN